

I

Nico liep de deurbellen nog een keer af. Didi Sai stond er niet tussen. Hij zocht opnieuw, maar nu van onder naar boven. Zijn blik bleef hangen bij een bel met een rood stukje mica ernaast, afgebleekt en zonder naam. Nu pas zag hij dat er ooit WILKOMMN op het plaatje had gestaan, fout gespeld in dikke viltstift die bijna vervaagd was. Hij drukte op het knopje en wachtte.

De deuropener begon te zoemen en Nico stapte naar binnen. In de hoeken van de uitsparing waar de deurmat had gezeten zag hij gestolde vuiligheid en plakkerig stof. De mozaïekvloer in de vestibule was pokdalig geworden, gescheurd en opgebald door het vocht. Tegen de muren hing het restant van oude verflagen. Fietsen en talloze passages van verhuizers hadden het vaal geworden marmer van de lambriseringen gekerfd. Het pand was verkrot en uitgeleefd. Nico stak het licht in de traphal aan en met twee treden tegelijk liep hij zo geruisloos mogelijk naar boven. De doodse stank die er hing tastte zijn verlangen aan. Niet dat het meteen verschrompelde, het was eerder alsof de basis ervan werd weggeveegd en de lust toch overeind bleef, verward en verwaasd. Zijn maag deed pijn.

Beneden sloeg de tijdschakelaar af en Nico moest de laatste treden vanaf de tweede overloop in het duister afleggen. Bij de deur scheen gelukkig een ruime spleet licht net boven de drem-

pel. Nog voor hij de klink kon vastnemen, werd er opengedaan. Een meisje met amandelen glimlachte naar de grond en liet hem snel binnen. Het was er veel nauwer dan in het trappenhuis omdat de helft van het gangetje werd ingenomen door een kast waaronder twee wasmachines zoemend stonden te draaien.

'Yes?' vroeg ze na een korte giechel. Ze rekte het woord helemaal uit tot de sisklank.

Nico vond haar nu al irritant. Hij zei dat hij de klant van kwart voor acht was, voor Ayena.

'Ah yes,' giechelde het meisje opnieuw. Ze vroeg zijn naam en Nico antwoordde naar waarheid.

'You wait here, Nie-Koh?'

Hij aarzelde en informeerde of er misschien nog andere klanten in huis waren. Het meisje schudde lachend haar hoofd en ging hem voor naar de leefkamer terwijl ze snerpend Ayena's naam door het trapgat riep, gevolgd door een zin op normaal volume in wat wellicht haar eigen moedertaal was. Zelfs uit de intonatie kon hij niet opmaken of ze wilde zeggen dat er nog tijd genoeg was of net het tegenovergestelde.

Nico nam plaats in de driezitter bij de volledig verduisterde ramen en bestelde een glas water. De salontafel stond vol met leeggegeten afhaalschotels en in de kamer hing de geur van soja en koriander. Op de buitensporig grote televisie speelde een glitterquiz. Een meisje dat stond te strijken keek af en toe op terwijl een ouder exemplaar wat rommelde in de open keuken. Ze begroetten de nieuwe klant met een glimlach en vroegen zijn naam.

'Nie-Koh!' klonk het meerdere keren. Dat vonden ze blijkbaar kostelijk want ze gierden telkens tot ze krom stonden.

Nico begon in zinnen van gehakt stro een gesprek met veel gebaren. Praten in een taal die je veel beter beheerst dan de toehoorders vond hij lastig. Je ging er zelf steeds slechter door

formuleren. De meisjes merkten er niets van. Als ze maar vrolijk konden doen en het duurde dus niet lang of het gekir kaatste door de kamer. Ze hadden het net over kleine vrouwtjes en grote mannen, toen het meisje met de amandelogen opnieuw binnenkwam. Ze troonde een Afrikaanse mee, blootsvoets en in haar slepende stap een continent van traagheid.

Ze droeg kunsthaar in een chinees aandoend steil kapsel met een pony. Haar lippen waren dik als een pioenroos en bedekt met blikkerende glans. Nico bekeek haar vanuit de driezitter en vroeg waar ze vandaan kwam.

'Je suis Togolaise,' zei ze met veel trots in haar stem.

Ayena droeg een bustier in wit satijn met vals rijgwerk en had nauwelijks een slijpe aan. Haar jongensheupen werden gedragen door slanke benen met strakke dijen en heel dunne kuiten.

'Montre-moi tes seins, chéri,' zei Nico.

'Pourquoi chéri?' antwoordde ze.

'Parce que j'ai l'impression que tu les a fait gonfler.'

'Tu n'aimes pas les silicones?' pruilde ze.

'Pas vraiment, non.'

'Mais regarde!' riep ze en lachte uitnodigend terwijl ze zich in profiel aan hem presenteerde.

Nico keek naar het meisje met de amandelogen en maakte een verontschuldiging gebaar.

'You don't like Ayena, Nieh-Koh?'

'No, I'm very sorry.'

'Ooooh,' was het enige dat ze kon uitbrengen.

Ayena schreed loom de kamer uit zonder hem nog aan te kijken. Hij had zich zo verheugd op negerinnengeur en die fluwelen huid.

Nico vroeg of er misschien nog andere meisjes vrij waren, met natuurlijke borsten. De amandelogen van de bazin sperden zich een beetje open.

'Yes,' siste ze hoopvol en verdween op een drafsje. Hij hoorde haar stem opnieuw door het trapgat snijden.

Niet veel later kwam een meisje binnen dat zichzelf Zina noemde. Ze stelde zich op en hield daarbij haar hoofd een beetje schuin.

'I'll take her,' zei Nico na enkele seconden stilte.

'Yèèsss.'

Het uitgerekte gesis van de bazin werkte Nico op de zenuwen. Ze scheen het niet te willen opmerken.

'Follow me, please Nieh-Koh,' zei ze onuitstaanbaar vriendelijk en slofte met haar goedkope slippers de smalle trap op. Hij volgde haar door het volledig met tapijten beklede trappenhuis. De theelichtjes flakkerden terwijl ze passeerden. Zina bleef beneden.

Boven in de kamer was het warm en de houten vloer glansde vettig. Op het brede bed, een matras met planken errond, waren doeken met geometrische motieven gespannen tot onder de cilindervormige hoofdkussens. De lucht rook naar parfum vermengd met zweet.

Nico rangschikte de Boeddhabbeeldjes op de schouwmantel. Eerst Mandalay, dan Shan. Arakan was de jongste. Hij vergaf het hen. Die meiden waren er niet om de Birmese boeddhaperiodes te kunnen onderscheiden.

Na een tijdje kwam Zina binnen. De knielange jurk die ze droeg had zijsplitten en was van rood satijn, vol met borduursels in de vorm van gestileerde planten. Hij spande haar om de heupen. Ze droeg open hakschoentjes die met een bandje om haar enkels vastzaten. Hij vond dat ze er verkleed uitzag.

'Jij bent dus Nico,' zei Zina met een accent. Ze stak haar hand uit.

'Klopt,' antwoordde hij en liet zijn gezicht stralen. Ook hij stak zijn hand uit.

Haar vingers waren slanker dan stokjes en bijna even hard. Ze was nog jonger dan de andere meisjes, ergens vooraan in de twintig, schatte hij. Haar lippen krulden op, even arrogant als de blik in haar slaapkamerogen en ze had hoog zittende jukbeenderen. Dit soort schoonheid was bijna agressief te noemen. Hij ging ervan uit dat vrouwen hem ondertussen niet meer uit zijn lood konden slaan, maar deze jonge moslima deed hem wankelen.

‘Hoelang wilde je blijven?’ vroeg ze.

‘Nu ik je zo zie... Een uur, kan dat?’

‘Natuurlijk,’ zei ze. ‘Dat is dan negentig euro.’

Hij keek haar aan en kon een betrapte lachje niet onderdrukken.

‘Doe je ook intiem?’

‘Intiem is honderdvijftig voor een uur,’ antwoordde ze met een rustig raadsel in haar glimlach.

‘Heb je zin?’ vroeg hij.

Zina lachte haar tanden bloot. ‘Ja hoor,’ zei ze.

Nico betaalde en ze vroeg wat hij wilde drinken. Voor ze terug naar beneden ging, toonde ze hem de badkamer die door een deur met raampjes in kathedraalglas was afgescheiden van de ruimte waarin ze zich bevonden. Hij nam een handdoek en ging onder de douche staan.

Toen Zina opnieuw binnenkwam, lag Nico al meer dan vijf minuten op zijn rug te luisteren naar de temerige muziek die ze bij het verlaten van de kamer had opgezet. Ondertussen bekeek hij goedkeurend zijn lichaam in een grote rechthoekige spiegel tegen het plafond.

Ze kwam binnen met een glas water dat hij behulpzaam van haar overnam. Half afgewend en met een kalme, bijna ernstige blik trok ze haar jurk uit. Daarna keerde ze zich naar Nico, haakte haar beha los en haar rug bol makend pelde ze hem van

haar borsten. Uit de tegenvoering van de rechtercup nam ze een condoom dat ze op de bonte doek aan het hoofdeinde legde.

‘Die is voor straks,’ zei ze en kustte hem net naast zijn oorlel.

Ze schoof haar broekje naar beneden, stapte er uit en keek hem aan. Zijn blik gleed van Zina’s mond langs haar ribben verder omlaag en bleef ter hoogte van haar bekken even rusten; enkel huid en de schaduw van de laatste scheerbeurt. Daarna daalde hij langs haar dijen en knieën af tot op haar voeten en in één slepende beweging weer omhoog, recht in de glanzende ogen die haar gezicht zo dwingend maakten.

‘Wat ben je mooi,’ zei hij.

‘Dank je,’ antwoordde ze terwijl ze haar ene been een beetje verplaatste en zich geen weg wist met haar blik. Houterig kwam ze naast hem liggen.

‘Waar kom je vandaan?’ vroeg hij.

‘Ik zeg altijd dat ik uit Syrië kom.’

‘Dat is vast slimmer,’ antwoordde hij. ‘Mooie artiestennaam trouwens, Zina.’

‘Nee hoor, dat is mijn echte naam. Mijn vader was er tegen, maar mijn moeder vond het mysterieus klinken.’

‘Mysteries zijn bedrog,’ fluisterde Nico. Hij wentelde op zijn rug en nam Zina mee in de beweging tot ze zich boven op hem bevond. Haar geoliede haren golfd en tot op zijn ellebogen. Zijn gezicht bevond zich enkele seconden vlak bij het hare. Ze geurde naar noten.

Voor Nico haar kon kussen, kwam ze overeind en vroeg ze, verbazend blij: ‘Zal ik je masseren?’

‘Goed idee,’ zei Nico en rekte zich uit.

Nadat hij op zijn buik was gaan liggen, reikte Zina naar een laag tafeltje naast het bed. Er stond een flesje op ter grootte

van een longdrinkglas naast een houten uitneemdoos met papieren zakdoekjes. Seconden later hoorde Nico het geluid van Zina's handpalmen die ze traag en vol met olie over elkaar wreef. Daarna voelde hij haar handen warm en glad van onder-rug naar schouders gaan. Ze had zich schrijlings zittend over zijn benen tegen hem aangedrukt. De olie liep over zijn ribben en bedekte zijn billen. Met haar duimen verkende ze de omgeving en onwillekeurig probeerde Nico zijn benen een beetje uit elkaar te brengen, wat Zina hem belette.

'Zover zijn we nog lang niet,' zei ze.

'Als je maar niet te veel tijd wint,' klaagde hij.

'Als jij het maar lang genoeg uithoudt straks.'

De olie likte de achterkant van zijn dijen, smeerde zijn kuiten en bereikte voeten en tenen. Nu hij volledig glad gemaakt was, ging Zina naast hem op haar hielen zitten. Ze trok de schouders achteruit en kneep de inhoud van het flesje leeg over haar bovenlichaam. Daarna ging ze uitgestrekt op Nico liggen met haar armen steunend naast hem. Dan begon ze langzaam op en neer te schuiven waarbij haar borsten een achtvormige lus tekenden op zijn huid. Hij voelde haar tepels over zijn schouderbladen glijden en haar kruis tegen zijn staartbeen oprijden terwijl ze hem zacht en in haar taal een dans van woordjes achter zijn oor hijgde. Wellicht verwenste ze hem met de grootst mogelijke boosaardigheid, terwijl het ondertussen klonk alsof ze hitsig werd.

'Kom,' zei Nico.

Hij legde haar voorzichtig op de rug zonder dat zijn ogen de hare loslieten. Ze zuchtte toen zijn kusjes haar gezicht verlieten en met korte tussenpozen haar hals helemaal bedekten. Ze stopte even met ademen toen hij haar tepels onder zijn tong voelde.

Zonder een woord wrong ze zich los en graaide naar een

felrood zakje dat blinkend als snoep naast het hoofdkussen lag. Ze scheurde het open en plaatste het condoom tussen de benen van Nico, die verbouwereerd in kleermakershouding was gaan zitten. Normaal moest ze toch eerst vragen of het al kon?

Zina boog zich voorover en met haar mond rolde ze het ringetje helemaal af.

‘Nu al?’ vroeg hij.

‘Beter te vroeg dan te laat,’ antwoordde ze.

Ze klauterde boven op hem en Nico liet haar begaan. Met-een voelde hij een paar billen op de binnenkanten van zijn dijen en begon ze haar bekken traag te bewegen. Hij zat nu helemaal in haar en schrok van de kracht waarmee ze zijn lid steeds steviger omvatte. Het duurde niet lang of hij nam de beweging van haar over. Heel snel daarna stokte zijn adem en kon hij niet anders dan zijn ogen dichtknijpen. Seconden later keek hij Zina aan met zowel verwondering als teleurstelling. Ze grijnsde. Voldaan, zo leek het wel. Of trots.

‘Nu al?’ vroeg ze.

‘Beter te vroeg dan helemaal niet,’ antwoordde hij.

Met haar blik op de klok aan de muur gericht verwijderde ze het condoom en stopte het in een papieren zakdoekje. Onaangedaan gooide ze de prop in een blikken vuilnisbak naast het bed. Daarna kwam ze als een kind in zijn armen liggen.

‘Hoe lang doe je dit al?’ vroeg hij.

‘Nog niet zo lang,’ antwoordde ze.

‘En hoe lang is niet zo lang?’

‘Lang genoeg, in ieder geval.’

‘Lang genoeg om zelf eens gemasseerd te worden?’

Zina stapte uit het bed en keek hem over haar schouder aan.

‘Jij betaalt, ik werk,’ zei ze.

‘Nee nee, je verdient het.’ Nico stak zijn arm uit in haar

richting. Hij glimlachte en in zijn ogen moet ze de oprechtheid van het voorstel gezien hebben. Ze draaide zich om en zei: 'Goed dan, maar dat is extra betalen.'

Nico liet zijn arm zakken.

'Waarom? Ik doe het toch voor jouw plezier?'

'Nee, je doet het voor jouw plezier.'

'Ach kom, dat meen je toch zelf niet?'

'Wat ik meen is niet belangrijk,' zei ze en bleef staan.

'Voor mij wel.'

'Voor mij niet.'

Nico keek alsof hij overwonnen was. 'Hoeveel?' vroeg hij.

'Twintig.'

'Akkoord.' Hij bood haar opnieuw zijn uitgestrekte arm aan.

'Eerst betalen.'

Nico kwam overeind en liep naar de hoek van de kamer waar hij zijn kleren op een stoel had geschikt. Daarna wisselden ze, beiden naakt, twee briefjes van tien uit tegen een flesje massageolie. Zina stopte het geld opgevouwen in haar beha en ging op het bed liggen. Nico keek hoe ze beschikbaar voor hem op haar buik lag. Hij voelde de begeerte bruisen in zijn bloed.

'Kom,' zei ze.

Nico ging achter haar billen zitten en druppelde olie naar beneden door het lijnvormige dalletje dat over haar rug liep. Toen hij zich voorover boog om de massage te beginnen, bracht Zina haar bekken iets hoger zodat zijn lid traag verzonk tussen de milde rondingen. Terwijl hij haar bovenrug kneedde en tot glanzen bracht, gleed hij hunkerend met zijn heupen langs de hare en speelde zij een spel van komen en gaan, van wentelen en draaien, van lokken en lachen. Ze keerde zich om en kustte hem op de mond. Haar tong bespeelde de zijne en ontweek ze

onweerstaanbaar terwijl ze langzaam haar armen rond hem sloot. Hij voelde hoe haar lichaam zich naar het zijne vormde. Na een aarzeling gaf Nico zijn weerstand op.

Toen hij met bonzend hart opnieuw het licht vond, streekte ze hem in de nek. Zo bleven ze een hele tijd liggen in de stilte en de warmte van de kamer. De muziek was opgehouden. Het draaigeluid van het muziekschijfje bereikte zijn oren.

‘Je bent schattig,’ zei ze, ‘zo helemaal ontspannen.’

‘Morgen kom ik terug,’ antwoordde hij tevreden. ‘En dan wed ik dat jij mij zal betalen.’

Hij stond op van het bed en liep naar de badkamer.

‘Ik ben er morgen niet,’ lachte ze.

Half omgedraaid keek Nico haar aan. Zina lag op haar rug met de enkels gekruist en steunde op haar ellebogen.

‘Overmorgen dan.’

‘Dat zal niet alleen van jou afhangen. Ik heb veel klanten.’

‘Ik reserveer je wel bij het buitengaan. Je bazin zegt toch altijd *yes*.’

‘Goed plan,’ zei ze.

Terwijl Nico zich afspoelde, stapte Zina in haar jurk. Daarna fatsoeneerde ze de matrasovertrek. Voor ze de handdoek wegnam waarop ze gelegen hadden, schudde ze met een traag aangezet schokje de haren weg van haar wang.

Nico trok zijn kobaltblauwe pak aan en liep op Zina af. Ze bood hem uitdrukkelijk haar wang. Hij pakte haar handen bij de vingers vast en kustte haar, langer dan vluchtig.

‘Ik laat je uit,’ zei ze en opende de deur.

Samen slopen ze de trap af. Het meisje met de amandelogen stond beneden op de overloop.

‘Oo-keeh, Nie-Koh?’ vroeg ze, haar duim opstekend.

Nico deed alsof hij het niet gehoord had.

‘Zeg haar dat ik overmorgen kom,’ fluisterde hij.

Zina gaf haar bazin een knikje en leidde Nico de nauwe gang in. Ze zette de deur op een kier en probeerde zich om te draaien. Met een opgetrokken schouder schudde ze zijn hand.

‘Een ontmoeting met gevolgen,’ zei Nico. Het klonk ernstiger dan hij wilde.

‘Ja,’ antwoordde Zina. ‘Inderdaad.’ Ze leek een beetje bang of misschien beeldde hij zich dat maar in.

Buiten op het voetpad liep hij plots door een aangename, zoete geur. Hij ontweek een metershoge lichtpaarse sering en liep de straat uit. Op een enorme CDU-verkiezingsaffiche zag hij de glimlach van Antonia Decker de kiezer tegemoet stralen. Je kon enkel haar magere gezicht en bijgewerkte hals zien. ‘LIEVER SAAI DAN ONBETROUWBAAR,’ las hij. Met een lach van herkenning keek Nico de vrouw op de foto aan en sloeg rechtsaf de hoek om. De zoete geur bleef in zijn neus hangen. Als Decker de burgemeesterssjerp wilde pakken, moest ze hier het verschil zien te maken. Hier in Moabit, het sterfputje van Berlijn, waar het blijkbaar toch lekker kon ruiken.

Nico stak de straat over. In een buurtwinkel vol Turken kocht hij zoute stokjes. ‘HEPPI FOOD’ stond er op het uithangbord.

Twee handdoeken. Zina propte ze in de wasmachine. Ze voelde hoe de vermoeidheid in haar hoofd was gekropen en zich van daaruit op elke spier van haar lichaam had vastgezet. Zoveel klanten, het hield niet op. Ze stonden op een wachtlijst want zij wilde enkel ’s avonds geboekt worden, door mannen of koppels met niveau en liefst meteen twee uur per keer. Die trachtte ze dan zo lang mogelijk te vullen met intelligente conversatie, masseren en zich laten bewonderen. Als de klant actie wilde ging ze pijpen. De neukers hadden pech. Die moesten hun gerief maar bij een ander type hoer halen. En toch wilde iedereen haar, ze wist goed genoeg waarom.

Zina draaide aan de temperatuurknop. In Beiroet had ze ooit een Saoedi zo hevig doen klaarkomen dat hij niet anders meer kon dan stoterige lachjes uitbrengen. Het was een kwestie van vakkundigheid, toewijding en marktinzicht, vond ze. Een condoom hoefde niet en geen druppel ging verloren. Dat werkte perfect. Ze kwamen terug, voor hetzelfde. Als er toch eentje intiem wilde, snauwde ze hem af.

Vandaag had ze ja gezegd, zonder nadenken. De eerste klant in tien maanden privémassage met wie ze echte seks had, en in feite wist ze niet goed waarom. Ondanks de pijn was het toch prettig geweest. Zou die Nico echt terugkomen? Hij leek in ieder geval oprecht, zo ver durfde ze zichzelf wel te vertrouwen. Knap was hij beslist. Heel lang en toch een voorname houding; en dan die lage, speelse stem. Zijn haren waren al een beetje grijsig aan het worden, hoewel hij niet ouder kon zijn dan vijfendertig. Het ging hem goed af. Hij werd er zelfs nog aantrekkelijker door. Alleen die blik vond ze vreemd, zijn wenkbrauwen die permanent opgetrokken waren, alsof hij de hele tijd verwonderd keek. Dat en zijn zuinige lippen die toch vol en gewelfd waren deden haar een beetje twijfelen.

Zina liep naar de woonkamer om af te rekenen met de amandelen. Ze duwde haar drie biljetten van vijftig in de handen. De vrouw legde het geld weg in de vitrinekast en gaf Zina vier briefjes van twintig terug die ze meteen in haar beha wegstopte. Voor de televisie zat Ayena te wachten op haar laatste klant. Ze had het tafereel de hele tijd in de gaten gehouden en liet daarbij gedurig een bidsnoer van opengesneden schelpjes door haar vingers gaan.

'Faut pas regarder comme ça,' zei Zina. *'Dans cinq minutes tu vas gagner ton argent.'*

Ayena hield haar bidsnoer meteen stil. *'Va laver ta chatte, salope,'* beet ze terug.

'Comme si tu es la Sainte Vierge, sale pute,' snauwde Zina terug, gevolgd door een aantal hartgrondig uitgespuwde Arabische scheldwoorden.

De Heilige Maagd. Daar leek Zina op, volgens haar moeder. Meteen zag ze die opgestoken vinger weer in haar richting priemen. Ze woonde nog thuis en was nog niet lang geleden voor het eerst ongesteld geworden. Ze hield ervan de discussies zelf uit te lokken. Dat de profeet meer kwaad berokkende dan de katholieke God, die oneindig goed was, zei ze dan een paar keer terwijl het hele gezin zat te eten. Haar vader, een moslim en bovendien een professor geschiedenis, begon haar meteen in het Arabisch de les te spellen, en haar Parijse moeder argumenteerde daar doorheen in razendsnelle zinnen. Met een heilig gezicht repliceerde Zina rustig de moslimargumenten in het Frans en de katholieke in het Arabisch, tot haar ouders boos werden. De kakofonie duurde tot een van haar zussen in het Engels riep dat ruziën tijdens de maaltijd slecht was voor de spijsvertering. Dat begreep gelukkig iedereen.

Ayena was opgesprongen en maakte een gebaar alsof Zina ter plekke mocht verdampen.

'J'espère que ton Allah te pardonnera,' zei ze.

De bel ging, Ayena trok haar bustier recht en wandelde hooghartig de kamer uit.

Zina kleepte zich in de leefkamer om, wachtte tot de klant op de kamer was en verliet dan het pand. In spijkerbroek en met een losse trui zag ze eruit als een loketbediende die avond-les volgt en de bus van twintig over negen moet zien te halen. Haar haren had ze opgestoken in een wrong, zoals jonge vrouwen dat deden in haar nieuwe land. Ze mocht niet vergeten nog inkopen te doen.

Nico controleerde het adres en stapte uit. Zina's geur hing nog steeds in zijn neus. De man die opendeed droeg een geelbruin overhemd. Hij keek vriendelijk, op een bijna achterlijke manier.

'Meneer,' zei hij en snoof. Nico zag de haartjes bewegen die uit zijn neusgaten groeiden. 'Volgt u mij.'

De man slofte hem voor, de fletse gang in. Hij droeg voor-gevormde plastic slippers met een stijve, dikke zool. Het eelt op zijn hielen was verbrokken. Hij opende een deur en liet Nico passeren.

'Kijkt u maar.'

In wat ooit de gelagzaal van een café was geweest, stond een automatisch orkest opgesteld. De man had wat meubels versleept zodat het dansorgel volledig onderzocht kon worden. Het reikte tot de zoldering en besloeg bijna de hele wand.

'Dat is het dus,' zei Nico en ging er voor staan.

'Bent u verzamelaar?' Hij bespiedde Nico terwijl hij het vroeg.

'Misschien.'

De man wreef in zijn handen.

'Een Imhof&Mukle.' Hij snoof het snot zijn neus in. Daarna slikte hij het door. Telkens wanneer hij begon te praten duurde het niet lang of zijn wenkbrauwen kwamen in beweging. Ze gingen om de paar woorden ritmisch omhoog, alsof de man nadruk wilde leggen op de bijzonderheid van zijn woorden. 'Prachtinstrument,' voegde hij er aan toe. Het klonk alsof dat een bijna schandalige onderschatting was.

'Het is natuurlijk geen Weber Maesto,' zei Nico onaangedaan. 'Speelt het nog?'

Hij liet zijn opwindning niet blijken. Van dit stuk kunstmechaniek bestonden er op de hele wereld nog zeven. Althans, dat dachten de veilinghuizen. En hier, in dit verdorde krot, in een vergeten straat van Berlijn, stond het achtste.

‘Ik kan u de naam geven van iemand die het zo voor u herstelt.’

‘Dat hoeft niet.’

‘Gaat u zelf herstellen dan?’

‘Misschien wel.’

De man gromde. ‘Wat is het u waard?’ vroeg hij.

‘Acht.’

‘Hoe bedoelt u?’ Hij keek Nico wantrouwig aan.

‘Achtduizend,’ zei Nico. Het irriteerde hem dat de man de codes niet kende. En hij had allicht geen enkel idee van de waarde. ‘Achtduizend,’ herhaalde hij.

De man schrok en herstelde zich meteen. Hij begon heftig met zijn hoofd te schudden. ‘Voor die prijs zou u het zelf ook niet verkopen.’

Ze stonden vlakbij het orchestrion. Nico begon te wijzen. ‘Kijk, hier. En hier. En daar. Dat zijn beschadigingen die je nooit meer weg krijgt. Er ontbreken vijf rollen en bovendien is de opbergcassette verdwenen.’ Nico grijnsde. ‘Voor zo’n prijs zou een kenner als u het zelf willen kopen.’

‘Acht doe ik niet.’

‘Verkoop het voor acht en we verdelen mijn meeropbrengst.’ Nico stak zijn hand uit. ‘Laten we zeggen twintig tachtig, want ik heb er nog een massa kosten aan om het verkoopbaar te maken en ook nog eens een goede koper te vinden.’

‘Die orgels zijn zeer gewild, hoor,’ probeerde de man.

‘Laten we niet overdrijven.’ Nico bleef luchtig klinken. ‘Ik ken een paar mensen die er misschien iets in zien.’ Hij stak opnieuw zijn hand uit. ‘Twintig tachtig? U loopt weinig risico.’ Nico grijnsde. ‘Ik des te meer.’

‘Aan dat soort spelletjes doe ik niet mee.’

Nico trok zijn hand weer in. ‘Vreemd. Het is nochtans courante praktijk onder bonafide handelaars.’

‘Bent u nu een handelaar of een verzamelaar?’

Nico keek alsof hij zich beledigd voelde. ‘Geen van de twee,’ zei hij. ‘Ik ken gewoon een paar mensen. Misschien zien ze er iets in. Geloof me, ik koop dit op eigen risico.’

De man snoof weer snot. ‘Tien,’ gromde hij.

‘U bent niet goed wijs,’ zei Nico. ‘Net als ik.’ Hij haalde de gevraagde som uit zijn achterzak. ‘Deze namiddag stuur ik een vrachtwagen om alles op te laden.’

Ze liepen terug naar de deur.

‘Hoe gaat u het herstellen?’ vroeg de man, met zijn hand aan de klink.

‘Als ik dat vertel,’ zei Nico, ‘geeft u me vast een korting.’

De man lachte zijn grijzige gebit bloot en bracht een hand voor zijn mond. Nico zag nu ook zijn nagels. Ze wedijverden in smerigheid met zijn tanden.

In de auto nam Nico een flesje antibacteriële handspray. Hij besproeide grondig zijn vingers en daarna de palm en rug van zijn handen.

Bij de tunnel aan het Tiergartenpark liep het verkeer vast. Nico parkeerde onder de bomen langs de weg in de Stülerstrasse en wandelde naar de ingang van het U-Bahnstation op de Wittenbergplatz. Het gebouw zag eruit als een somber Romeins mausoleum en toch was het mooi, vond Nico. Zeker binnenin, waar je overal hout, koper en majolicategels zag.

Beneden was de lucht koel. Ze stonk naar smeer en metaal. Op het perron keek hij recht in het vriendelijke gezicht van Antonia Decker. Zelfs hier hingen haar affiches. Ze moest wel heel ijverige militanten hebben.

Nico nam het eerste metrostel dat stopte. Hij hield zich staande tegen een van de rode staven die van vloer tot plafond liepen. Een jonge vrouw sprak hem aan. Ze zag er Oost-Europees uit, Roemeens of Bulgaars misschien. Ze vroeg of hij

onderdak voor haar kon vinden. Hij legde haar uit dat ze zich bij Gebewo in de Tieckstrasse moest melden.

‘Terugrijden. Afstappen in Nordbahnhof,’ gebaarde hij. ‘Nordbahnhof, ja?’

Ze knikte meerdere keren heftig om hem te bedanken. Hij glimlachte vriendelijk en dacht aan Zina.

‘Wacht,’ zei hij toen ze wilde gaan zitten.

Nico haalde een briefje van vijftig euro uit de zijzak van zijn jasje.

‘Hier, dat is voor jou.’

De vrouw wist niet wat haar overkwam. Terwijl ze naar het roestbruine briefje bleef staren, tastte Nico in zijn broekzak. Hij haalde er twintig euro uit en een paar muntstukken.

‘Zo,’ lachte hij, ‘nu ben ik helemaal blut voor vandaag.’

2

Marianne stond naakt aan de wastafel en bekeek zichzelf. Haar grote borsten, de smetteloze huid, het getrimde strookje schaamhaar dat net boven de rand van de wastafel uitkwam. Met de handen op het porselein bracht ze haar gelaat dichterbij de spiegel. Ze tuitte haar lippen, trok ze naar links en naar rechts, rekte met open mond haar bovenlip terwijl ze de wenkbrauwen fronste, alsof wat ze zag haar in hoge mate stoorde. Daarna rechtte ze weer de rug en plaatste beide handen achter op haar heupen, duimen naar beneden, de handpalmen net boven haar billen. Ze keek naar haar buik: lichte welving, een perfect navelkuiltje. Het was mooie, egale huid.

Met een kwartslag, als had ze net een definitieve beslissing genomen, draaide Marianne zich in de richting van de dubbele